

χα, την είχαν σκοτώσει ή μήπως την είχαν καταβροχθίσει τα θηρία; Μυστήρια...

Ήξερα, μιά εκπυροσοχρότησις ἀντήχησε πολύ κοντά. Οι Μπόρες άρπασαν τις καρμίνες τους και θέλησαν να τρέξουν, μιά ό άρχηγός τους τούς συγκράτησε, λέγοντας :

— Νά πάνε μονάχα τέσσερες!

Μά έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ό γέρος οικοδεσπότης και είπε :

— Νά μωό έγώ έπιπεφαλής τους!

Καθώς μιλούσε έτσι, τα μάτια του, κάτω άπ' τ' ά πικνά του φρούδια, πετούσαν σπίνες. Είχε άνοσθώσει τό χαμλουριασμένο κορμί του και ήταν υπέροχος μέσ' στην άποφασιστικότητα του.

Ό λογαγός δέχτηκε πρόθυμα την πρότασι του και άμέσως οι πέντε άντρες βγήκαν έξω.

Ένα τέταρτο της ώρας πέρασε. Δέν άκουγόταν τώρα παρά μακριά μιά όμορφη πνεροβολισμών τρομερών, που φαινόταν σαν ν' άπομακρυνόταν όλοένα.

— Νά τους! φώναξε έξεαφρα κάποιος άπ' αυτούς που είχαν μείνει στο σπίτι.

Πράγματι στη γωνιά του δρόμου είχαν φανεί οι πέντε πρόσκοποι, φέροντας μαζί τους ένα φρούτιο... Ήταν ή Κατερίνα. Ή μητέρα έβγαλε μιά διαπεραστική κραυγή και έτρεξε πρός τους στρατιώτες.

— Πειθαμένη; ρώτησε ό Μπέρογχερ με άγωνα.

— Ζωνταή! απάντησε ό γέρος. Έμπρός, γρηά!... Ήαυχία! Δέν είνε τίποτε!...

Με πολλές προφυλάξεις ξάπλωσαν τότε την Κατερίνα στη μεγάλη πολυθρόνα του πατέρα της. Ήταν γεμάτη από λάσπες, είχε τά ρούχα της κορμολιμαμένα και ήταν άκοζμα κατάχλωμη. Μά τα μάτια της έλαμπαν από κάποια μεγάλη χαρά και χαμογελούσε.

— Έ, λοιπόν; τί ρώτησε με άγωνία όταν συνήλθε κάποιος.

— Νικήσαμε! ψιθύρισε ή νέα.

Και, τραβώντας άπ' τη ζώνη της τό περιστροφά, τό έδωσε στο λογαγό.

— Έκράτησα την ύπόσχεσί μου!... ψιθύρισε σέ λίγο. Και θά ξαναγαύωζα πό γρήγορα, άν τό άλογό μου, τρομαγμένο, δέν με παρόντος πρός τό δάσος, άπου με γράψιμο κάτω... Έκει λιποθύμησα... Όταν συνήλθα, σάθηκα με κόπο ώς έδώ... Τέλος, έπεροδόθησα, γιά να σας εidoποιήσω...

Ό λογαγός της φίλησε τό χέρι και άποθώνοντας έλεγανά τό περιστροφά που τό έδινε ή Κατερίνα, της είπε με αγνή φωνή:

— Κρατήστε το, κρατήστε το είνε άνάμνησιν της τρομερής αυτής νύχτας...

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ... ΠΕΝΘΙΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Όταν ό περιήμος Ήταλός κρητικός τό περασμένο αιώνα, Φιορεντίνο, έπήγε στο Παρίσι, θεώρησε χαζό τον να έπισκεφθή μεταξόν των πρώτων και τον μεγάλο μυθιστοριογράφο Όνορέ ντέ Μπαλζάκ.

Ό Μπαλζάκ δέχτηκε μ' έξαιρετική έγκαριότητα στο σπίτι του τον Ήταλό κρητικό και τό έδειξε και τη βιβλιοθήκη του, στην όποια υπήρχαν και πολλά άπό τά έργα του.

Σέ μιά στιγμή τό βλέμμα του Φιορεντίνο έπεσαν επάνω σ' ένα τόμο που έφερε τον τίτλο: «Όνορέ ντέ Μπαλζάκ : Πένθιμα Διηγήματα».

Ξαφνιασμένος τότε ό έπισκέπτης είπε στο Μπαλζάκ:

— Έξρω ότι έχετε γράψει ώς τώρα τά «Φιλοσοφικά Διηγήματα», καθώς και τό «Εθνιμα Διηγήματα». Μά άγνωστα έντελώς ότι έχετε έδώσει και τόμο «Πενθίμων Διηγημάτων».

— Άνοίξτε τη βιβλιοθήκη μου γιά να δητε, είπε χαμογελώντας ό Μπαλζάκ.

Ό Φιορεντίνο άνοιξε πράγματι τη βιβλιοθήκη και έπήρε άπό μέσα τό βιβλίο.

— Μά τί είν' αυτό; φώναξε μόλις τό άνοιξε και είδε στίς σελίδες του μεριούς χειρογράφους τίτλους που έλεγαν με μεγάλα γράμματα : «Κρέας, Λαχανικά, Ζάχαρι, Λάδι, κτλ.» και διαφόρους λογαριασμούς άπό κάτω.

— Είν' ένα άπό τά τελευταία μου βιβλία, τού άπάντησε γελώντας ό Μπαλζάκ. Έδώ γράφο τις έντιπτώσεις μου άπό την... καθημερινή ζωή!...

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ό Μπαλζάκ, ώς γνωστόν, ήταν ζωντός τό ανάστημα και ζωνδρός. Κάποτε, βλέποντας σ' ένα περοδικό μιά ζωοφυτορία, ή όποια εσαυτούζε τό χαμηλό του ανάστημα, είπε :

— Οι μεγάλοι άνδρες πρέπει να είνε ζωντοί...

Κι' αυτό γιατί τό κεφάλι τους πρέπει να βρίσκονται κοντά στην καρδιά της και να μπορη να συννεργάζονται μαζί της!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΚΑΙ Η ΤΑΦΗ ΤΩΝ ΠΝΙΓΜΕΝΩΝ

Τί γίνεται σέ μερικά χωριά της Άγγλίας. Τό γενικό πένθος. Στο σπίτι του πνιγμένου. Ή κηδεία και ή ταφή του. Τά μνημόνευα. Δείξεις, κρηγύματα και προσευχαί. Άνάλογα Έλληνικά έθιμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σέ μερικά χωριά της Άγγλίας ύπάρχουν περιεργότατα έθιμα, σχετικά με την κηδεία, όπου ταφή και τά μνημόνευα που γίνονται υπέρ έκείνων που πνίγηκαν στη θάλασσα.

Όταν ή θάλασσα βγάλη στην άκτι τό πτώμα κανενός πνιγμένου χωρικού, τότε όλο τό χωριό ντύνεται στα μπλέ και κατεβαίνει στ' άκρογιάλι.

Έκει ό γεροντότερος χωριανός προσφέρει μέσα σ' ένα πλήνο δοχείο νερό της θάλασσας σ' όλους τους χωριανούς του. Δέν τό πίνουν βέβαια τό νερό αυτό ό χωρικοί. Τό δοκιμάζουν μόνον γιά να δείξουν τον πόνο που αισθάνονται γιά τό κακό πούκανε ή θάλασσα σ' ένα συχωριανό τους.

Κατόπιν σπρόκουν τό πτώμα του πνιγμένου και τό πηγαίνουν όλοι μαζί στο σπίτι του, όπου περμμένα είναι ό κούφια, ή όποια δέν έλαβε μέρος στην έξοδο του χωριού πρός την θάλασσα.

Στό σπίτι του πνιγμένου τά παιδιά του ρατζίζουν μ' άνθονερο τό χωριό τους. Έπίσης ή γυναίκα του πνιγμένου παίρνει άνθονερο και ρατζίζει τό πτώμα του νεκρού συζύγου της.

Είθις άμέσως κατόπιν γίνεται ή κηδεία και ή ταφή του πνιγμένου.

Άνάσι της δέκα ήμέρες γίνεται τό πρώτο μνημόνευο του νεκρού. Όλο τό χωριό πηγαίνει τότε στον τάφο του πνιγμένου και προσεύχεται. Μετά την κοινή αυτή προσευχή, ό πάστορ του χωριού κάνει ένα μεγάλο κρηγύμα, τό όποτον κατά παλαιά συνήθειαν περνούσαν πάντοτε στερεοτύπως με τό λόγια αυτά :

— Σέ που πνίγηκε και πήγες δικαιωμένος στους ούρανούς, να παρακαλής τον Κήριο να φυλάγη άπό πνιγιά εμάς που μένομε στον μάταιο τούτον κόσμο!

Στό πρώτο αυτό μνημόνευο δέν παρίσταται ή οικογένεια του πνιγμένου. Γίνονται όμως και άλλα, στα όποια παρίσταται και ή οικογένεια του.

Τέτοια μνημόνευα γίνονται άπό μέσα στον πρώτο χρόνο. Ένα κάθε ενάμιση μήνα.

Σ' όλα τά μνημόνευα αυτά τό χωριό πενοθοφωρεί και προσεύχεται άπό κοινού παρακαλώντας τον πνιγμένο, τον όποιον θεωρεί ως άγιο, να ματιέγη στον Θεό γιά την σωτηρία των συχωριανών του.

Παρόμοια σχεδόν έθιμα ύπάρχουν και σέ μερικά διά μ' νησιά, όπως στη Σήμη.

Στη Σήμη, π. χ., όταν πνιγη κανένας και δέν βροئے τό πτώμα του, κηδεύουν άντι αυτού τά ρούχα του!...

Έτσι ύπάρχουν τάφοι στο νεκροταφείο του νησιού αυτού, στους όποιους δέν είνε θαμνός ό νεκρός που αναφέρει ό σταυρός, αλλά μόνον ή γιορτινή ένδυμασία του.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

Ή ζωντοχηρά ή λυγερή Μά όσο παχύνει μόνη της, έχει διπλή τη χαρά, κι' όσο περονεί οι χρόνοι, έχει της χήρας τη φωτιά, βραιοει πως δέν συμφέρει πεινά της κόρης τό καμάρι, να πολυκαμαρώνει.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μέ έξαιρετική συγχίνηση και με βαθητάτη ίκανοποίηση σπεύδουμε ν' αναγγείλωμε ότι αρκετοί φιλάνθρωποι αναγνώστα μας έπεσαν να προσφέρουν προθύμως τόν όδολον τους υπέρ του έξ Καλαμών αναξιοπαθόντος εφέδρου άξιωματικού, περϊ του όποιου εγροαφίμο είνε προσηγόμενον φύλον.

Πρώτη, μιά είνεγική και γενναύφωτος συνδρομητάμά μας άπό τον Πυταγό τον Κυθήρον, μάζ άπέστειλε 20 δρχ. είνε μετροητά και ένα κομμάτο εργόχειρό της, διά να πωληθή υπέρ του αναξιοπαθόντος εφέδρου.

Έπίσης μάζ άπεστάλησαν 25 δρχ. υπό του κ. Γ ε ω ρ γ. Καλ- λ ι γ ε ρ ο υ, έξ Κατονίου Κυθήρον και 10 δρχ. υπό μάζ αναγιοστρίας μας έξ Άλεξάνδρουπόλεως, κρηπτομένης υπό τό ψευδώνυμον «Π ν ο ο ύ λ α».

Ό έρανος συνεχίζεται.

Παρακαλείται ό κόριος, υπέρ του όποίου διεπεργείται ό έρανος, να μάζ άποστείλη την άκριδή του διεύθυνσιν διά την άποστολήν των κρημάτων.

